

Gyveno kartą girioje raibas gaidelis ir rainas katinėlis. Ir nuėjo katinėlis už kalnelio smuikelės daryti. Gaidelį paliko namų sergėti – patupdė ant krosnies ir šiukštu prisakė nieko neįsileisti.

O čia, kur buvus, kur nebuvus, atčiūžina lapė. Pabeldė į dureles ir laibu balsu sako:

– Ak, gaiduk, ką virei, ką kepei? Labai jau kvepia iš tavo pirkelės, duok ir man paragauti!

– Ką viriau, ką kečiau, pats ir suvalgysiu, – atšovė gaidelis.

– Gaiduk, gaiduk, atidaryk dureles, rankas degu, kojas šąlu.

– Kad aukštai tupiu.

– O kur?

– Ant krosnies.

– Šok nuo krosnies ant prieždos, nuo prieždos ant paminos, nuo paminos – žemėn.

Nušoko gaidelis, dureles atidarė.

Lapė čiupt gaidelį ir nešasi.

Gaidelis nešamas rėkia:

Katinėli, rainakėli,
Gelbėk gaidį giedorėlį!
Lapė snapė kuodą peša,
Lapė snapė mane neša
Per aukštuosius kalnelius,
Per žaliuosius gojelius...

